

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

LISTOPAD 2014

ROČNÍK XII.

ČÍSLO 139

SLOVO OTCE VÍTĚZSLAVA

Nevděčná fanynka

Se svolením autora tohoto výroku se chci s vámi, milí farníci, podělit o nejkrásnější vyznání, které jsem slyšel během „dušičkového zpovídání.“ Nejkrásnější a také nejněžnější, upřímné a inspirující vyznání: „Jsem nevděčná fanynka.“

Fandíme Hospodinu jen, když se nám daří nebo když něco potřebujeme...

Vzpomněl jsem si na příběh pana profesora, který přinesl do hodiny 5l skleněnou nádobu a vložil do ní 3 kameny. Potom se zeptal se studentů, zda se do nádoby ještě něco vejde. Studenti odpověděli, že tam je ještě místo. Profesor vytáhl misku s kamínky a obsypal kameny. Následovala další otázka, zda se teď do nádoby ještě něco vejde. Studenti váhali, ale řekli, že ano. On vytáhl jemný písek, který se prosypal celou

nádobou. Nyní studenti řekli, že nádoba je plná a už se do ní nic nevejde. Profesor vytáhl sklenici a do nádoby nalil ještě skoro litr vody. Nakonec se studentů zeptal, jaké z toho plyne ponaučení a studenti odpověděli, že když si myslíme, že už to nejde, vždycky se dá ještě něco protlačit...



Profesor řekl: „Omyl, ponaučení je, že když na začátku nedáte do nádoby ty tři velké kameny, už je tam později nikdy nedostanete!“

Dušičkový čas a myšlenka na život věčný nás učí mít poskládané priority. Když den nezačneme s Hospodinem a nenačerpáme lásku k bližním a neprožijeme také setkání se sebou (tři kameny),

začneme fandit výkonu, spěchu, strachu, síle a moci.

Chci popřát nám všem, abychom byli vděční fandové :-)

o. Vítězslav



svatý
Ondřej Avellino
* 10. listopadu *

Narodil se v roce 1520–21 v Castro Nuovo (dnešním Castro Nuovo di Sant'Andrea) v Itálii. Došel jméno Lancelot. Na jeho duchovní cestě mu byl pomocníkem jeho strýc, kněz, který se postaral o jeho vzdělání. V roce 1545 byl vysvěcen na kněze a následně šel

studovat církevní právo do Neapole. Po studiích se stal advokátem arcibiskupské kurie u církevního soudu v Neapoli. Podlehл však pokušení, vedoucímu k chybě, proto z místa odešel. Uvědomil si své provinění a k pokání si přidal rozhodnutí podílet se pouze na spáse bližních. Byl pověřen reformováním klášterů s pokleslou kázní. Při svém působení více poznal řeholní život theatitů, do kterého posléze vstoupil a přijal řeholní jméno Ondřej. Poté padesát let působil jako nadaný kazatel a misionář od Neapolského zálivu až po Lombardii. Také zakládal nové theatinské kláštery. S každým jednal opatrně a účelně. Mírnil horlivost nováčků, kteří chtěli snadno a rychle dosáhnout řeholní dokonalosti. Mnohým zdůrazňoval, že duchovní život není v asketickém způsobu života, ale v trpělivém snášení různých nepřijemností, v uznání svých nedostatků a v horlivosti o spásu bližních. Ondřej mnoho času trávil udělováním svátosti smíření a mnoho úsilí vynakládal na návštěvy nemocných a umírajících, k nimž spěchal v kterékoliv době. Ondřej se stal pověstným znalostí lidských srdcí i prorockým darem. Dva roky před svou smrtí předpověděl den svého úmrtí. Zemřel ve věku 87 let u oltáře. Již za jeho života se stalo několik zázraků. V roce 1624 byl blahorečen papežem Urbanem VIII. a 22.5 1712 byl papežem Klementem XI. prohlášen za svatého.

Je patronem Neapole, Sicílie a Avellino. Je vzýván proti bouři a náhlé smrti. Jeho památku si připomínáme 10. listopadu.

MS



Výškovický kříž

My, výškovičtí, kolem něho procházíme i několikrát denně a donedávna jsme se smutkem sledovali jeho pozvolný zánik. Někteří jej uchováváme ve své paměti v době, kdy byl ještě v docela přijatelném stavu. Ten se ale, jak postupoval čas, prudce zhoršoval. Tělo ukřižovaného zmizelo v sedmdesátých letech. Podle některých bylo snato a uschováno pro lepší časy, podle jiných bylo zcizeno a zpeněženo. Nevíme, co je pravda, zbyla jen jistota, že Kristovo tělo zmizelo v propadlišti dějin. Zub času nejdříve zlikvidoval jména dárců, kteří tento kříž nechali zhotovit a instalovat. Ozdobná kartuše s textem Matoušova evangelia se rok od roku, kus po kuse, vlivem mrazu odlupovala.

Kříž byl postaven v roce 1828 a po instalaci byl požehnán starobělským farářem. Výškovice tehdy měly 48 domů a čítají necelých 300 obyvatel. Kříž stojí na místě, kde předtím stával pranýř. Vedle kříže stával malý domek, kterému se říkalo „Hermova budka“. Byla to prodejna a výsek masa, vybudovaná v meziválečných letech, která zanikla začátkem sedmdesátých let.

Ač se jedná o ryze náboženský symbol, nikdy nepatřil a ani dnes nepatří církvi. Stejně jako výškovická kaple Nanebevzetí Panny Marie je majetkem státu. Našli se někteří občané, jimž osud kříže, historicky nejstaršího artefaktu, nebyl lhostejný. Přes jejich námitky a podněty město nejvíce o nápravu valný zájem. Protože dvě věkovité lípy stojící v jeho těsné blízkosti

hrozily pádem a jeho zničením, byly úřadem vykáceny. Ještě předtím kořeny levé lípy začaly základy kříže nadzvedávat a hrozilo jeho zborcení, a tak byla provedena jeho rektifikace.

Prudký obrat k lepšímu nastal v letošním roce, kdy se do této záležitosti vložil správce zábřežské farnosti otec Vítězslav Řehulka. Poté, co zjistil, že ze strany městského obvodu Ostrava-Jih nelze očekávat financování opravy, zajistil sponzorský dar k renovaci torza kříže a k úpravě památného místa vč. kamenických prací.

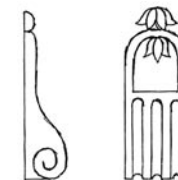
redakčně upraveno

V sobotu 22. listopadu se bude v 15 hodin konat slavnostní mše svatá v kapli Nanebevzetí Panny Marie ve Výškovících, poté se půjde průvodem ke kříži, který bude požehnan. Po požehnání bude malé občerstvení.

O průběhu prací a slavnostním žehnání kříže si můžete přečíst v příštím vydání AIN Karim. Článek v celém rozsahu si můžete přečíst na webových stránkách naší farnosti.



Obr. 1 - Náčrt oválné kartuše zvýrazněné orámováním s oblým profilem a textem uvnitř



Obr. 2 – Náčrt fundamentu z pískovce se dvěma závilinami po stranách

Ministrantská pouť

Ano, i ministranti mají svou pravidelnou pouť. Každý rok se scházejí s otcem biskupem a svými kolegy v nějakém koutu naší diecéze, aby společně prožili jeden den, který je naplněn duchovním programem, ale také sportovními aktivitami.

Letošní pouť se uskutečnila druhou říjnovou sobotu v salesiánském středisku v Havířově na Šumbarku. Z naší farnosti se vydala nepočetná skupinka 6 ministrantů s doprovodem. Pro mnohé byla cesta vlakem opravdu velkým zážitkem, kdy každý dostal svou jízdenku, kterou mu průvodčí označil a musel ji hlídat jako oko v hlavě.

Setkání ministrantů zahájil dlouhý ministrantský liturgický průvod, který vycházel z areálu střediska a zamířil do

kostela sv. Jana Bosca. Pestrobarevný zástup od malých ministrantů až po zkušené ministranty-táty společně s kněžími zaplnil kostel patrona dětí a mládeže. Otec biskup v kázání poděkoval ministrantům za jejich službu a povzbudil je, podle příkladu sv. Jana Bosca, k ještě horlivější pomoci při oltáři.

Odpolední program poté pokračoval v duchu zakladatele salesiánů. Byla připravena stanoviště, na kterých ministranti ve skupinkách plnili jednotlivé úkoly. Tak ministranti postavili kostel z dřívěk roztroušených po zahradě, učili se chodit na chůdách, poznávali liturgické oblečení a náčiní, seřazovali svíce podle data narození nebo kopali penalty na branku, kterou hájil „Don Bosco“. Samozřejmě nechyběla posila v podobě občeda a spousta času na společné povídání.

Celý den vyvrcholil adorací Nejsvětější svátostí v kostele a předáním cen pro nej-



úspěšnější soutěžící. I z naší farnosti si dva ministranti odnesli medaili. Cestou na vlakové nádraží v Havířově naposledy služebníci u oltáře vytvořili průvod a ujžděli domů. Jistě se mnozí z nich těšili na další pouť příští rok, kdy nejen že změří své síly a znalosti, ale hlavně společně prožijí setkání, které je povzbudí při jejich službě. A doufejme, že se najdou i z naší farnosti odvážlivci, kteří se na pouť vydají...

o. Jakub



RODIČŮM a dětem

Párek s hořcicí



Rodina šla na večeri do restaurace. Nejdříve si objednali rodiče, pak se číšnice obrátila na sedmiletého klučinu.

„A co si dáš ty?“ zeptala se.

Chlapec se plaše podíval kolem stolu a řekl: „Já bych si dal párek.“

Než si servírka stačila poznamenat objednávku, ozvala se matka: „Žádný párek. Přineste mu pěkně řízek s mrkví a s bramborama.“

Servírka si jí nevšímala. „Hořcici nebo křen?“ zeptala se chlapce.

„Jenom hořcici.“

„Hned to bude,“ řekla servírka a zamířila ke kuchyni.

Když odešla, nikdo se ohromením nezmoohl na slovo. Po chvíli chlapec zvedl hlavu a řekl: „Viděli jste? Ona to bere, jako že fakt existuju.“

První, co mě napadlo po přečtení této scény ze života (z knížky *Modlitba žáby*, A. de Mello): Ta servírka byla úžasná! Mezi řádky jasně svítí poselství o respektování nejen velkých, ale i „malých“ lidí, s nesmělým chlapcem jaksí automaticky soucítíme a sympatizujeme. Mně je ale trošinku líto

i té maminky, která tam vyzní velice direktivně; neboť jak by asi vypadal „zdravý“ jídelníček našich miláčků, kdybychom my maminky naslouchaly neustále chutím a přáním svých dětiček? Kdo jich má víc, ví dobře, o čem mluvím.

Nicméně vraťme se k hlavní myšlence. Každé dítě touží po důkazech z naší strany, že ho vnímáme, že bereme vážně jeho někdy nesouvislé vyprávění a sdělování se, jeho přání, touhy, strach i radost... Potřebuje to k životu stejně jako vzduch, vodu a jídlo. Potřebuje, abychom ho „brali, jako že fakt existuje“. Existuje ve své originalitě, odlišnosti, se svou osobitou krásou a obrovskou hodnotou.

Ovšem tuto touhu, aby mě ostatní „brali, jako že fakt existuju“, to máme zcela jistě i my dospělí. Možná ještě palčivěji. Možná spoustu našich úteků k nejrůznějším požitkům, koníčkům, k televizi apod. souvisí se zvláštním hladem duše toužící po tom, aby mě zvlášť moji nejbližší „brali, jako že existuju“.

Vzpomínám si, jak kdysi na farní dovolené (tzn. všude kolem samí vysmátí křesťané) jsem se asi třetí nebo čtvrtý den při náhodném setkání na dvoře jen tak zeptala jedné tiché křehké maminky: „Tak jak se máš? Jak se ti tu líbí?“ Její odpověď se mi vryla do paměti: „Víš, že jsi první, koho to tu zajímá? Někdy si připadám, že ani neexistuju, že jsem prostě neviditelná...“ A vyprávěla o hořkých zážitcích ze společných debat, kdy její hlas nebyl vnímán, a moc dalších malých smutků z ní mohlo ven a trochu se jí ulevilo. A já děkovala Bohu, že jsem ji v tu chvíli „uviděla“, netušíc, jak moc to pro ni znamená...

A co hlad naší duše po tom, že jsme důležité pro Boha? Přesněji: že JÁ extra jsem pro Něho důležitá, že pro Něho existuju,

že mě „bere“? Pro naši živou víru, naději a lásku k Bohu nutně potřebujeme čas od času pocítit konkrétně to, že o mně Bůh ví... Tehdy nepomůžou zbožné fráze, citáty z Bible (i když často Boží slovo je přesně pro mě), potřebujeme skutek, dotyk.

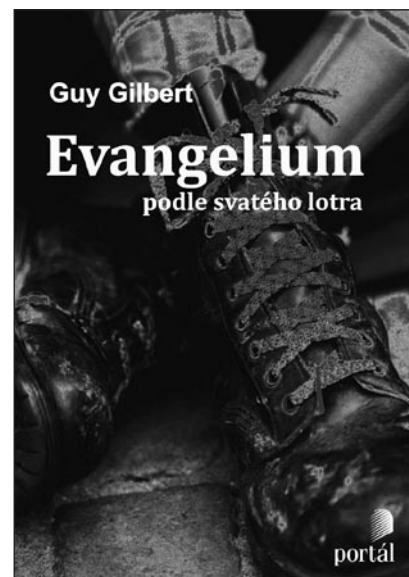
Jednou na začátku léta jsem vzdychala k Bohu: „Tak bych teď potřebovala pocítit Tvou něžnost, Pane, víš, jen tak – že Ti na mně záleží. Nemohl bys pro mě zařídit trošku červeného rybízů?“ Červený rybíz já k smrti ráda! Celý den se nic nedělo, tak nazítří ráno jsem trochu zklamaně vyrazila na kole na tržnici, že si pomůžu sama. A nikde – jak na potvoru – ani červená kulička! Sklesle jsem jela na kole domů a najednou nevěřím svým očím! Na stezce pro cyklisty leží pěkně uprostřed celá větvička rybízů, i se zelenými svěžími listy. Červené bobulky na mě vesele mrkaly: „Tak co ty na to? To je frajer, ten nahoře, co?!“ Nechápu, jak se tam ta větvička vzala, ale chápu, že Jemu na mně záleží. Prostě mě dostal!

Tak ať bereme lidi kolem, jako že existují, a ať jsme citliví na důkazy Boží, že nás „bere, jako že existujeme“ – jednotlivě, důvěrně.

Teta Fany



ReCENZIE



Guy Gilbert Evangelium podle svatého lotra

Nakladatelství Portál, 2008

Když vybírám knihu na večerní čtení se svými syny, není jednoduché najít takovou, která by zaujala jak mě, tak je. Kamarádka mi řekla: „Kup si *Evangelium podle svatého lotra*, nebudeš litovat.“ A měla pravdu.

Tato kniha mě nadchla a hoši byli také spokojeni. Její autor Guy Gilbert je knězem a zároveň vychovatelem chlapců z ulice, mladých delikventů, kteří vyrůstali v problematickém prostředí – neúplných rodinách, v prostředí násilí. Proto se také objevilo slovo „lotr“ v názvu knihy. Je totiž psána pro dnešní mladou

generaci, ale i nám rodičům či prarodičům má co říci.

Každá kapitola začíná úryvkem z Písma a dále pokračuje úvahami na toto téma. Úvahy jsou zaměřeny na současný život a jeho problémy. Přináší podněty k zamyšlení nad výchovou v dnešních rodinách, představuje osobní zkušenosti kněze, který již s Boží pomocí napravil desítky mladých lidí.

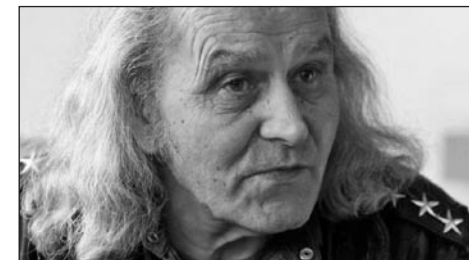
Ukázka:

Naslouchejme – jeden druh služby a zároveň možnost, jak se postavit na poslední místo, je naslouchání. Dnes víc než kdy jindy potřebuje náš svět lidi, kteří dovedou naslouchat. Naslouchat znamená přijmout druhého z celého srdce, dívat se na něj a poslouchat ho se všemi nastraženými anténami.

Jednou mi operovali koleno. V pokoji byl se mnou člověk a ten se mě zeptal, co koleno. Sotva jsem otevřel ústa, už mi začal líčit svou artrózu a jak má křeče a nefungují mu tepny. Moje nemoc ho vůbec nezajímala. Oslovil mě jen proto, aby mohl mluvit o sobě. To je častý problém. Nakonec jsem na otázku jak se mám, odpovídal: „A co ty, jak se máš?“

Naslouchat z celého srdce, to znamená být služebníkem druhého, být velmi pokorný. Ten, kdo umí skutečně naslouchat, je skutečně bytostí světla, protože je pokorným služebníkem toho druhého. Naslouchajte a buďte služebníky jedni druhých.

LŠ



Modlitba

Dag Hammarskjöld

*Ty, který jsi nad námi,
ty, který jsi – také v nás,
ty, který jsi...*

*Dej, aby tě všichni lidé viděli
také ve mně,
abych já připravoval cestu pro tebe,
abych ti děkoval za všechno,
i za to, co mně je protivné a co bolí,
a abych nepřehlížel
bolest a utrpení druhých!
Zachovej mě ve své lásce,
tak, jako chceš, aby i druzí
zůstali v mé.*

*Kéž se vše v této mé bytosti
obrátil ke tvé cti a chvále!*

A kéž si nikdy nezoufám!

Neboť jsem ve tvých rukou

a všechna má síla a dobro je v tobě!

Dej mi čistotu – abych tě viděl;

dej mi pokoru – abych ti naslouchal;

dej mi lásku – abych ti sloužil;

dej mi víru – abych v tobě

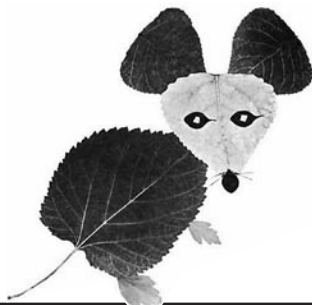
navěky zůstal.

Amen.

Dag Hammarskjöld, nositel Nobelovy ceny míru (1961), byl v letech 1953 až 1961 generálním tajemníkem OSN. Zahynul při leteckém neštěstí 18. 9. 1961.

INFORMACE

- **20.11. v 19:00** Náboženství pro dospělé ve farním sálku, téma: Mojžíš (Tomáš Hořínek)
- **21.11. v 19:00** Setkání biřmovanců pátek adorace a sobota 22.11. v 9.30 tématko
- **22.11.: v 15:00** Požehnání kříže ve Výškovicích sobota mše sv. v kapli, průvod ke kříži a požehnání, potom bude připravené malé pohoštění
- **28.11. v 19:00** pastorační centrum Jana Pavla II.: přednáška Kateřiny Lachmanové „Typické překážky odpuštění.“
- **29.11. v 9.30** pastorační centrum Jana Pavla II. farní výroba Adventních věnců
- **30.11. v 16:00** Adventní benefiční koncert, kostel Svatého Ducha, vstupenky v sakristii
- Úmysly mše sv. na rok 2015 je možné zapsat v úředních hodinách v kostele Svatého Ducha, ve farním kostele vždy po mši svaté v sakristii



Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz Internet: www.farnostoz.cz Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Stulová Grafická úprava a sazba: J. Böhm
Číslo 139 dáno do tisku 6. listopadu 2014